

Arrest

nr. 84 405 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 maart 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster dient op 18 augustus 2009 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werkende burger van de Unie. Op 19 januari 2010 wordt zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 18 januari 2011 wordt verzoekster via de burgemeester verzocht om binnen de maand na kennisname van de vraag nieuwe informatie te verstrekken aangaande haar bestaansmiddelen, economische activiteiten, studie, werkloosheidsuitkering en OCMW-steun. Deze brief wordt op 25 januari 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 27 januari 2011 legt verzoekster bijkomende informatie neer. Zij legt een attest van het OCMW voor waaruit blijkt dat zij heden geen steun ontvangt, een aanvraag bij het OCMW om maatschappelijke integratie, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB waaruit blijkt dat zij sinds 25 januari 2011 als werkzoekende staat ingeschreven, een attest van tewerkstelling voor de periode 11 mei 2010 tot en met 6 januari 2011, opgesteld op 14 januari 2011 en een loonbrief van december 2010.

Op 2 september 2011 wordt verzoekster via de burgemeester van de gemeente nogmaals verzocht om binnen de maand na kennisname van de brief, recente bewijzen te verstrekken aangaande haar huidige activiteit, meer in het bijzonder haar bestaansmiddelen, economische activiteiten, studie, werkloosheidsuitkering en OCMW-steun.

Op 22 november 2011 legt verzoekster bijkomende documenten neer, met name een overeenkomst voor vrijwilliger in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet en een toekenning van maatschappelijk integratie onder de vorm van een leefloon.

Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 april 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 18/08/2009 , en verkreeg de E-kaart op 11/02/2010. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 2/9/11 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief en legde volgende documenten voor: ocmw-atteest waaruit blijkt dat zij vanaf september 2011 leefloon ontving, en een ocmw-atteest waaruit blijkt dat zij tussen 16/11/11 en 29/11/11 vrijwilligerswerk verrichtte voor het OCMW.

Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van een arbeidscontract dd 3/10/09 van onbepaalde duur met bijhorend werkgeversattest. Uit bijkomend onderzoek is gebleken dat deze tewerkstelling niet gekend is bij de RSZ en dus nooit (althans niet officieel) heeft plaatsgevonden. Betrokkene maakte dus gebruik van documenten die niet met de realiteit overeenstemmen, om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Gezien bovenstaande vaststellingen en overeenkomstig het rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.”

Tweede verzoeker dient op 25 januari 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werkende of werkzoekende burger van de Unie.

Op 15 juni 2010 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen, waarbij verzoeker een bijkomende maand de tijd wordt gegeven om de vereiste documenten over te maken. Op 26 januari 2011 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 27 januari 2011 dient verzoeker een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als echtgenoot van een EU-burger. Op 10 februari 2011 legt verzoeker een aannemingsovereenkomst van één week

voor. Op 26 april 2011 legt verzoeker een echtscheidingsakte neer. Op 10 juni 2011 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving of een identiteitskaart voor vreemdelingen in de hoedanigheid van Europees-unie onderdaan, in functie van zijn duurzame relatie met eerste verzoekster. Op 6 januari 2012 legt verzoeker, samen met tweede verzoekster, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 april 2012. Dit betreft de tweede bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 51 § 2, 51, § 3, derde lid, 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 20/12/2011 werd ingediend door: (...)om de volgende reden geweigerd:

U voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1°: de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt’.

Betrokkene deed een aanvraag als partner van Z.M.(...) in kader van een duurzame relatie. Het verblijf van de echtgenote werd ingetrokken op basis van artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 (fraude). Bijgevolg is er niemand meer waar betrokkene zich bij kan voegen en voldoet betrokkene niet langer aan de bovenvermelde voorwaarde.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 40, § 1° en 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer specifiek de rechten van verdediging, de “zorgvuldigheidsverplichting – kennelijk onredelijke beslissing”.

Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing lichten verzoekers het volgende toe:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechten en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het voorlaatste en het laatste lid van de beslissing stelt:

“(…)”

Verzoeker is van oordeel dat de administratie hier nogal veel te kort door de bocht gaat door te stellen dat hij valse informatie zou gebruikt hebben. Verzoeker is van oordeel dat dit een blote bewering is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoeker valse stukken zou gebruikt hebben, komt niet tot uiting in de motivering van de beslissing. Verzoeker kan zich tegenover deze beschuldigende uitspraak van de

Dienst Vreemdelingenzaken niet verweren. Zij stellen botweg dat verzoeker valse stukken zou hebben gebruikt. Dit is helemaal niet zo. Verzoeker legt uit:

Verzoeker verwijst naar haar stuk 4. Het betreft de arbeidsovereenkomst bij de plaatselijk beenhouwer D.M.(...). Deze arbeidsovereenkomst vatte aan op 6 oktober 2009 en was voor onbepaalde duur (stuk 4). Verzoeker verwijst tevens naar het werkgeversattest dd. 1 oktober 2009 (stuk 5). Verzoeker stelt zich terecht de vraag wat hieraan vals of onjuist zou zijn. Temeer verzoeker kan verwijzen naar haar stuk 6. Het betreft een attest van tewerkstelling. Daarin verklaart de plaatselijke beenhouwer D.M. (...) dat eerste verzoeker bij hem tewerkgesteld is geweest van 11 mei 2010 tot en met 6 januari 2011.

Op het attest van tewerkstelling staat zelf een RZS nummer vermeld (...). Het betreft een attest dat niet opgemaakt is door verzoeker zelf.

Verzoeker is formeel en stelt dat zij tewerkgesteld door de plaatselijke beenhouwer en dit vanaf 6 oktober 2009. Verzoeker is ontslagen geweest door de plaatselijke beenhouwer omdat zij haar overuren opeiste.

Blijkbaar heeft de plaatselijke beenhouwer het nagelaten om verzoeker in te schrijven. Verzoeker is van de daden van haar werkgever nu het slachtoffer. Verzoeker stelt dat de werkgever D.M. (...) een slecht mens is, die verzoeker als weerloze en onmondige vrouw enkel en alleen gebruikt om zichzelf te verrijken. Dergelijke werkgever zou naar een verbeterings- en heropvoedingskamp dienen gestuurd te worden. Het is enorm laag op de grond dat de plaatselijke beenhouwer misbruikt maakt van vreemdelingen die al in een precaire financiële en administratieve situatie zitten. Vreemdelingen en andere mensen laten werken zonder hun te betalen voor hun produktiemiddel arbeid dient gesanctioneerd te worden als diefstal van het produktiemiddel.

Uit de voorgelegde attesten blijkt aldus ook dat de beenhouwer verzoeker de eerste 2 maanden niet heeft ingeschreven bij de RSZ. Kan verzoeker hiervan het slachtoffer zijn van de slechte daden van een ander. Verzoeker is van oordeel dat dit niet kan.

Het staat als een paal bovenwater dat verzoeker gewerkt heeft van oktober 2009 tot 6 januari 2011. Dit blijkt tevens uit stuk 7. Het betreft het C4 document.

Het besluit is:

- De arbeidsovereenkomst is authentiek. Uit niks uit het administratief dossier of uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat dit niet zo zou kunnen zijn. De motivering dat het niet authentiek zou zijn in een blote bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

- Het kan verzoeker niet kwalijk genomen worden dat de plaatselijke beenhouwer D.M. (...) zijn eigen profijt nastreeft en verzoeker niet steeds heeft ingeschreven bij de RSZ. Dit is niet verzoekers verantwoordelijkheid doch wel de verantwoordelijkheid van de werkgever. Dat verzoeker niet ingeschreven was in deze databank kan haar niet kwalijk genomen worden. Dit is een omstandigheid buiten zijn wil om.

- Het beslissing stelt echter dat verzoeker helemaal niet ingeschreven was bij de RSZ. Uit de voorgaande stukken blijkt het toch wel dat verzoeker ingeschreven was. Het C4 documenten, het attest van tewerkstelling komt van het sociaal secretariaat van de hebzuchtige beenhouwer. Op het tewerkstellingsattest staat er een RSZ nummer.

Het nu aan de dienst vreemdelingenzaken om aan te tonen alwaar verzoeker valse of misleidende informatie heeft verspreid. Verzoeker heeft volledig ter goede trouw gehandeld. Zij had de nodige arbeidsovereenkomst conform artikel 50 par. 110 Vb (KB 8 oktober 1981) om te voldoen aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° Vw (wet 15 december 1980). De goede trouw wordt derhalve vermoed.

Het weze duidelijk aan de hand van de stukken dat de motivering niet over eind blijft. Aan de voorwaarde van artikel 2 en 3 is niet voldaan. De motivering om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen is gebaseerd op onjuiste gegevens. Een motivering dient echter correct te zijn.

Het middel is aldus gegrond.

Bovendien stelt verzoeker vast dat de dienst vreemdelingenzaken helemaal niet zorgvuldig gehandeld heeft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat verwerende partij kennis dient te nemen op het ogenblik van te nemen beslissing - van alle relevante gegevens en stukken. Zij dient deze stukken te bestuderen en op basis daarvan tot een beslissing komen.

Derhalve staat al vast dat verzoeker wel degelijk gekend was met een RSZ nummer. Dat zij gewerkt heeft van oktober 2009 tot 11 mei 2011. Vanwaar verwerende partij haar informatie haalt om te zeggen dat verzoeker niet gekend was bij de RSZ ondanks het feit dat zij een RSZ nummer had is toch wel een raadsel.

Dit betekent dat verwerende partij helemaal niet goed alle informatie heeft bestudeerd. Zodoende is de dienst vreemdelingenzaken tot een onredelijke beslissing gekomen door het verblijfsrecht van een hard werkende vreemdeling af te nemen en dan haar nog te beschuldigen dat ze fraude of misleidende

documenten zou hebben gebruikt. Dit terwijl alle stukken die voorleggen het tegenovergestelde aanduiden.

Het laatste punt dat verzoeker wenst aan te halen waaruit opnieuw blijkt dat verwerende partij haar beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid heeft voorbereid blijkt uit het feit dat verzoeker sedert 9 januari 2012 effectief tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij het OCMW NEVELE.

De verwerende partij heeft haar beslissing genomen op 29 maart 2012. Derhalve is verzoeker al gedurende meer dan 3 maanden aan de slag bij het OCMW alwaar zij een meerwaarde produceert voor de Belgische maatschappij. Wat er ook van zij kan zij haar verblijfsrecht behouden op grond van artikel 40 par. 4 1° Vw gezien zij wel degelijk tewerkgesteld is.

Het verblijfsrecht afnemen van een persoon die voldoet aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° is onwettig minsten onredelijk te noemen.

Uit het voorgaande blijkt dat de beslissing enerzijds in aangetast door een motivering die de toets van artikel 2 en 3 niet kan doorstaan. Uit het geheel van stukken blijkt dat verzoeker wel degelijk tewerkgesteld is geweest. Dat zij een RSZ nummer had. Tevens blijkt dat DVZ niet 01) een zorgvuldige wijze is tewerk gegaan bij het verzamelen van informatie en hij het raadplegen van de RSZ databank en dat DVZ deze informatie verkeerd heeft beoordeeld. Mocht zij dit gedaan hebben op een zorgvuldige wijze zouden zij inderdaad vastgesteld hebben dat verzoeker tewerkgesteld was en dat zij op 29 maart 2012 al gedurende meer dan 9 maanden een nieuwe arbeidsovereenkomst had voor onbepaalde duur.

Het is aldus duidelijk dat de Dienst vreemdelingenzaken zijn motivering baseert op verkeerde feiten. De administratie gaat er aldus vanuit dat verzoeker misleidende of valse documenten zou hebben gebruikt. Dit komt aldus niet tot uiting in het administratief dossier. De administratie kan geen beslissingen nemen die gebaseerd zijn op blote beweringen.

Aldus een beëindiging maken van het verblijfsrecht op grond van artikel 42 septies Vw kan niet door de beugel. De motivering hiervoor is niet voorhanden. De dienst vreemdelingenzaken doet hier duidelijk aan machtsoverschrijding door te stellen dat verzoeker valse verklaringen zou hebben afgelegd en op deze wijze zoekt de administratie een artikel in de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te beëindigen. Derhalve zijn er geen redenen aanwezig om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen op grond van artikel 42 septies Vw gezien die artikel in casu geen rol speelt gezien verzoeker volledig ter goeder trouw, die vermoed wordt, heeft gehandeld. Zij voldeed op 29 maart 2012 wel aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° Vw.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt gemotiveerd waarom een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijf. Zo motiveert verweerder dat verzoekster een E-kaart ontving als werknemer, dat zij werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, dat het door verzoekster bijgebrachte arbeidscontract en werkgeversattest volgens bijkomend onderzoek niet stroken met de realiteit, zodat verzoekster de autoriteiten misleidde met informatie die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht, zodat een einde wordt gesteld aan verzoeksters verblijf.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Het wordt niet betwist dat verzoekster een verblijfsrecht kreeg als werkende EU-burger. Het verblijfsrecht van verzoekster is beëindigd op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Verzoekers betogen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt wat er vals of onjuist zou zijn aan de arbeidsovereenkomst op grond waarvan zij haar verblijf ontving en het werkgeversattest van 1 oktober 2009 dat zij eveneens bij haar oorspronkelijke aanvraag voegde. Zij betoogt dat het als een paal boven water staat dat zij sinds oktober 2009 tot 6 januari 2011 bij de plaatselijke beenhouwer heeft gewerkt. Zij wijst hiervoor naar een tewerkstellingsattest van haar werkgever die verklaart dat zij sinds 11 mei 2010 tot 6 januari 2011 tewerkgesteld was en benadrukt dat dit attest een RSZ-nummer vermeldt. Zij verwijst tevens naar het C4-document. Zij benadrukt dat zij thans slachtoffer is van het feit dat haar werkgever heeft nagelaten om haar in te schrijven en dat haar werkgever misbruik maakte van haar kwetsbare positie. Zij stelt wel degelijk te hebben gewerkt en ter goeder trouw te hebben gehandeld.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende:

“Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van een arbeidscontract dd 3/10/09 van onbepaalde duur met bijhorend werkgeversattest. Uit bijkomend onderzoek is gebleken dat deze tewerkstelling niet gekend is bij de RSZ en dus nooit (althans niet officieel) heeft plaatsgevonden. Betrokkene maakte dus gebruik van documenten die niet met de realiteit overeenstemmen, om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Gezien bovenstaande vaststellingen en overeenkomstig het rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.”

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij menen dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom het neergelegde arbeidscontract en bijhorend werkgeversattest als misleidende informatie worden beschouwd, nu verweerder duidelijk aangeeft dat deze tewerkstelling niet gekend is bij de RSZ en aldus niet officieel heeft plaatsgevonden. Hieruit leidt verweerder af dat de documenten niet overeenstemmen met de realiteit. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht dat de documenten niet noodzakelijk vals moeten zijn, doch dat het volstaat dat er misleidende informatie werd gebruikt. Indien verweerder aldus vaststelt dat de voorgebrachte informatie niet overeenstemt met de werkelijkheid en de werkelijkheid geen recht zou hebben gegeven op een verblijfsrecht, dan is er sprake van misleidende informatie.

Verzoekers blijven evenwel bij hun standpunt dat het arbeidscontract en werkgeversattest wel degelijk overeenstemmen met de werkelijkheid, nu verzoekster wel degelijk het arbeidscontract heeft uitgevoerd. Tevens menen verzoekers dat verweerder weinig zorgvuldig te werk is gegaan bij zijn onderzoek nu het voorgelegde werkgeversattest wel degelijk een RSZ-nummer bevat.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een grondig onderzoek heeft gevoerd over de vraag of de door verzoekster voorgehouden tewerkstelling ook werkelijk en officieel heeft plaatsgevonden. Zo blijkt dat verweerder op verschillende tijdstippen zowel de Dimona-databank, de databank van de inspectiediensten als de kruispuntbank sociale zekerheid raadpleegde. In geen van deze databanken kon de uitvoering van het voorgelegde arbeidscontract worden teruggevonden. De Raad stelt dan ook vast dat zelfs indien de stukken die verzoekster bijbrengt als geloofwaardig zouden worden beschouwd zij enkel bewijzen bijbrengt dat zij in de periode 11 mei 2010 tot en met 8 januari 2011 in dienst is geweest van haar oorspronkelijke werkgever, nu zowel het werkgeversattest als het C4-document deze periode vermelden. Zij toont hiermee dus geenszins aan dat zij haar arbeidscontract ook effectief uitvoerde sinds 6 oktober 2009, de aanvangsdatum van het contract. Verzoekster beperkt zich tot een blote bewering dat zij wel degelijk haar contract ter goeder trouw heeft uitgevoerd. Ook haar bewering dat het enkel aan haar werkgever is toe te schrijven dat zij niet werd ingeschreven en dat haar werkgever misbruik maakte van haar zwakke positie betreft een bewering die zij op geen enkele wijze staakt. Uit het administratief dossier blijkt dat haar op 18 januari 2011 en 2 september 2011 om bijkomende informatie aangaande haar situatie werd gevraagd en zij werd gewezen op de mogelijke

beëindiging van haar verblijf. Verzoekster heeft bijkomende informatie verschaft doch nooit gemeld dat er sprake was van misbruik in hoofde van haar werkgever en dat dit de reden van de beëindiging van het contract was. Zij voert dit voor het eerst aan in haar inleidend verzoekschrift. Zij heeft blijkbaar ook nooit een klacht ingediend of enige stappen ondernomen tegen haar voormalige werkgever aangaande dit misbruik. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat zij *“volledig ter goeder trouw”* handelde, nu zij noch het misbruik van haar werkgever, noch haar effectieve tewerkstelling aantoonst. Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op grond van de door verzoekster bij haar beroep ingediende documenten nogmaals de Dimona- en RSZ-databank raadpleegde, doch opnieuw vaststelde dat de eerste tewerkstelling via een interimkantoor verliep vanaf 2 mei 2011 en geenszins op grond van het door verzoekster neergelegde arbeidscontract. Tevens werden opzoekingen verricht aan de hand van het RSZ-nummer van de persoon die haar tewerkgesteld zou hebben als dienstbode, doch deze persoon komt niet voor op de Dimona-lijst, noch zijn er RSZ-aangiften. Zelfs indien het een tewerkstelling zou betreffen die vrijgesteld is van RSZ-aangiften, moet er altijd een Dimona-melding zijn die niet wordt teruggevonden.

Verzoekers slagen er dan ook niet in aan te tonen dat verweerder op grond van zijn onderzoek op onzorgvuldige of onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat het door verzoekster bijgebrachte arbeidscontract en werkgeversattest niet overeenstemmen met de werkelijkheid en zij aldus gebruik heeft gemaakt van misleidende informatie. Verzoekster slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze haar verblijfsrecht beëindigde op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte wijzen verzoekers erop dat verzoekster sedert 9 januari 2012 effectief tewerkgesteld is met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij het OCMW en dus reeds drie maanden bij het OCMW werkt, zodat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster op 18 januari 2011 via de burgemeester werd verzocht om binnen de maand na kennisname van de vraag om inlichtingen, nieuwe informatie te verstrekken aangaande haar bestaansmiddelen, economische activiteiten, studie, werkloosheidsuitkering en OCMW-steun. Deze brief wordt op 25 januari 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht. Op 27 januari 2011 legt verzoekster bijkomende informatie neer. Zij legt een attest van het OCMW voor waaruit blijkt dat zij heden geen steun ontvangt, een aanvraag bij het OCMW om maatschappelijke integratie, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, dat zij sinds 25 januari 2011 als werkzoekende staat ingeschreven, een attest van tewerkstelling voor de periode 11 mei 2010 tot en met 6 januari 2011, opgesteld op 14 januari 2011 en een loonbrief van december 2010. Op 2 september 2011 wordt verzoekster via de burgemeester nogmaals verzocht om binnen de maand na kennisname van het schrijven, recente bewijzen te verstrekken aangaande haar huidige activiteit, meer in het bijzonder haar bestaansmiddelen, economische activiteiten, studie, werkloosheidsuitkering en OCMW-steun. Op 22 november 2011 legt verzoekster bijkomende documenten neer, met name een overeenkomst voor vrijwilliger in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet voor de periode 16 november 2011 tot 29 november 2011 en een toekenning van maatschappelijke integratie onder de vorm van een leefloon. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verweerder bij de voorbereiding van de beslissing op de hoogte was van het feit dat verzoekster sinds 9 januari 2012 bij het OCMW tewerkgesteld was op grond van artikel 60 van de OCMW-wet, voor 19 uren per week.

Artikel 60, § 7 van de OCMW-wet geeft het OCMW de opdracht al het nodige te doen om een betrekking te vinden voor een begunstigde. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen (doorgaans gaat het om werkloosheidsuitkeringen) of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen. In voorkomend geval verschaft het OCMW deze vorm van dienstverlening door zelf als werkgever op te treden. Vooreerst brengt verzoekster aldus geen bewijs naar voor dat zij tewerkgesteld wordt zonder dat zij ten laste valt van de staat, gezien een tewerkstelling onder artikel 60 een vorm van steunmaatregel betreft. Bovendien voorziet artikel 42septies niet in de uitzondering dat indien een persoon die inmiddels wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht niet mag worden beëindigd. De verwijzing naar de tewerkstelling bij het OCMW doet immers geen afbreuk aan het feit dat verzoekster haar verblijfsrecht heeft verkregen op grond van een tewerkstelling die niet officieel heeft plaatsgevonden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 40, § 4, 1° of artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing stellen verzoekers het volgende:

“Met betrekking tot de beslissing van haar bijzit F.M. (...). Deze beslissing is genomen omdat het verblijfsrecht van eerste verzoeker wordt beëindigd. De beslissing van F.M. (...) is derhalve een accessorium - een gevolg van de beslissing van eerste verzoeker. Gezien de beslissing van eerste verzoeker vernietigd dient te worden dient ook de bijzaak die de hoofdzaak volgt te worden vernietigd. Dit volgens het rechtsprincipe hoofdzaak volgt bijzaak.”

2.4. Gezien verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de eerste bestreden beslissing vernietigd dient te worden, is verzoekers betoog om de tweede bestreden beslissing als “bijzaak” van de “hoofdzaak” te laten volgen, niet dienstig.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN